De Chrëschtbeemchen

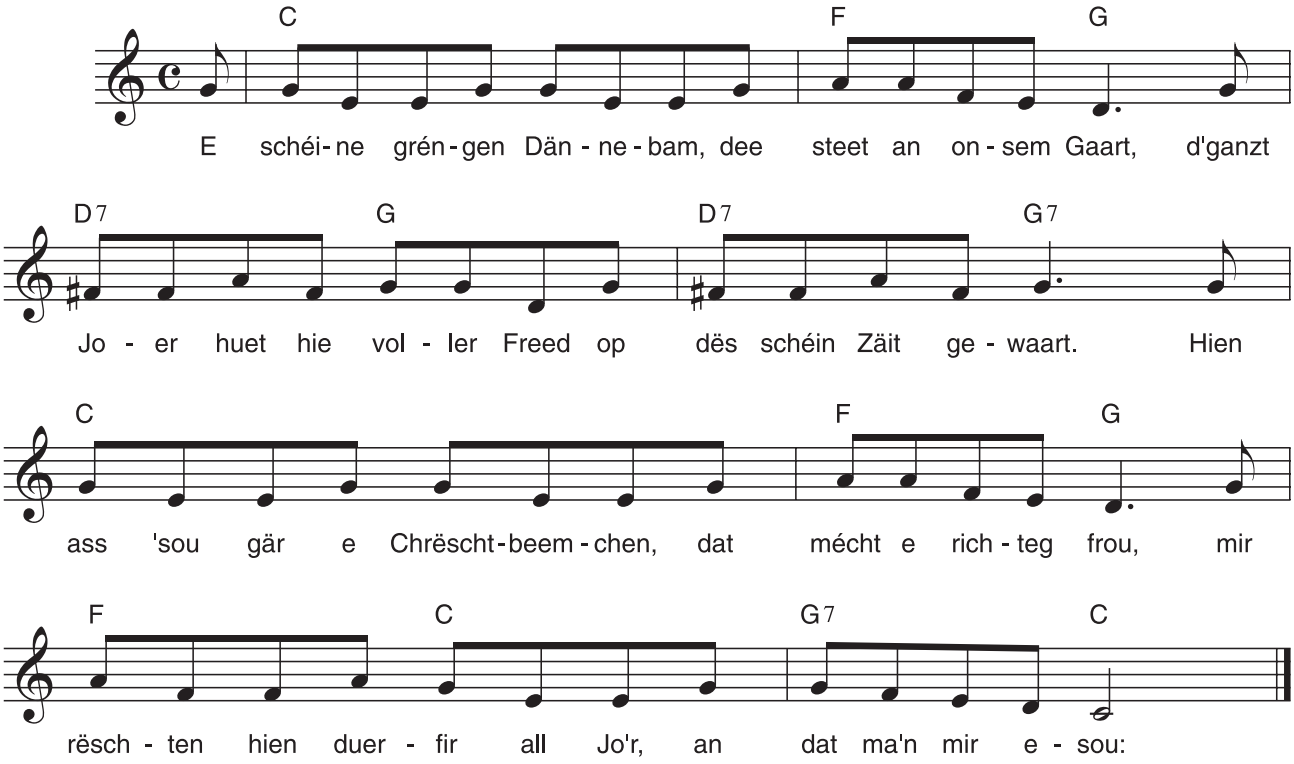

1. E schéine gréngen Dännebam,
dee steet an onsem Gaart,
d'ganzt Joer huet hie voller Freed
op dës schéin Zäit gewaart.

Hien ass 'sou gär e Chrëschtbeemchen,
dat mécht e richteg frou,
mir rëschten hien duerfir all Jo'r,
an dat ma'n mir esou:

2. Fir 't éischt hänke mir Luten drun,
déi liichte wonnerschéin,
a Kläckelcher, déi bimmelen
a ganz verschidd'nen Téin.

Och Stäre, Bullen, Engelcher,
déi mir gebastelt hunn,
'puer Nëss a sëlwer Dillendäpp,
déi hänke mir 'lo drun.

3. Den Dännebeemchen ass gerëscht,
hien ass e Chrëschtbam ginn,
kuckt houfereg op ons erof
wa mir rond'rëm hie stinn.

Mir huelen ons all mat der Hand
a sangen him e Lidd,
vun dëser schéiner Chrëschtdagszäit,
vu Léift an och vu Fridd.